

Х. Посадас

Дітонародження в космосі, довіра людства і соціалізм*

12 серпня 1970 р.

Радянська влада збирається експериментувати з виношуванням дитини в космосі. Це може бути однією з форм любові в майбутньому. Це знаменує собою дуже важливий крок у сфері відтворення та у сфері науки. Тільки робітнича держава може насправді зробити це. Ця ініціатива доводить, що Радянська держава трудящих визначається не суто бюрократією, для всієї бюрократії, яка в ній є. Бюрократія досі рухає хвостом Робітничої Держави, але не її кінцівками. Тепер, виправдавши своє існування і продемонструвавши свою перевагу, робітнича держава рухає своїми власними кінцівками. Перевага робітничої держави більше не обмежується її економічною формою. Настала стадія у розвитку людства, де соціальні відносини переважають економічний детермінізм.

Дуже важливі питання, такі як дітонародження в космосі, вже обговорюються. Це не запрограмовано, але ініціативи, подібні до спроби створити дитину у космосі, породжують потребу в програмових дебатах. Цей експеримент дозволить нові дослідження в галузі біології та в галузі розмноження на Землі та в космосі. Подивіться, як людський дух [під духом автор має на увазі щось на зразок спонукальної сили людської любові – прим. перекладача] проектує себе на сотні мільйонів кілометрів назовні. Зникли страх космосу, тремтіння перед відстанню, ідея вакууму!

Здатність бачити прогресувала з часом не з оптичної точки зору, але з соціальної точки зору. Це правда, що сьогодні ми бачимо тисячі кілометрів з новими інструментами та кращою математикою. Справжнє бачення, однак це Маркс: Маркс, який бачив, що капіталізм буде знищено.

Подібне бачення стоїть за бажанням розмножуватися в космосі. Це бажання може виникнути тільки у державі робітників, коли людство вже досягло високого ступеня соціальної впевненості в

* **Переклад українською:** редакція часопису "Ядерні Добровольці" https://t.me/nuclear_volunteers
Опубліковано українською секцією Marxists.org: У лютому 2024 р.

собі. Якби це було не так, ви б нічого про це не почули; ви б просто спостерігали за людьми, які хочуть жити краще, кращого співжиття - і краще себе захищати. Натомість з цього ви бачите, як радянські лідери планують цей експеримент. Це робітнича держава, що надихає їх на це, оскільки такого роду ініціативи направлені проти бюрократичних обмежень і заважають робітничій державі співіснувати з капіталізмом.

Ідея створення дитини в космосі узгоджується з радянським досвідом, отриманим у Сибіру, де будують міста при температурі 60 °С нижче нуля. Чи не є це доказом великої зухвалості й людської довіри? У піонерів у Сибірі немає проблем з життям - тільки з соціальним класом. Дійсно, соціальний клас є нашою останньою проблемою, і це буде вирішено шляхом ліквідації капіталізму.

Людство стало абсолютно впевненим, що людські відносини повинні бути засновані на людській любові. Намір радянських експериментів має глибоко людський характер. З іншого боку, саме капіталізм експериментує в лабораторіях, щоб побачити, як це краще продати товари, знищити людей і роз'єднати пролетаріат. Капіталізм знищив би більшу частину пролетаріату, якби міг, бо від цього більше немає користі через надлишок робочої сили. Це знову кине одну масу пролетарів проти іншої, якщо вони думають, що це може зійти їм з рук. Навіть церква конфліктує з капіталізмом, тому що церква хоче, щоб люди жили, а капіталізм хоче їх знищити.

Форми, в яких в кінцевому підсумку виявляється людська любов, не визначаються статевими стосунками. Ними керує об'єктивна любов до людства; тобто любов до Людини як невід'ємної частини природи і Всесвіту.

Минуло багато часу, перш ніж стало можливими досягти цього рівня свідомості. Зі зростанням приватної власності люди розвинули страх нестачі і цей страх породив егоїзм. Відсутність їжі в достатній кількості і для всіх провокує настрої егоїзму, володіння і заздрості. Це неправда, що ці почуття є вродженими. Церква каже, що вони є, але підтримання цієї брехні навіть не в її інтересах, для чого Бог створив таку істоту? Ви бачите печатку приватної власності на кожному концепті церкви, як диявол і пекло.

Історичний процес просувається через форми, що тягнуться до соціалізму. Вони не сліднують за шаблоном місцевих або часткових потреб, але логічного руху, який сам по собі відповідає логічній необхідності людства. Людство відчуває тиск і пригнічення гамівної сорочки, яка ув'язнює науку. Бо науку гноблять! Капіталісти гноблять науку, використовуючи її для вбивства людей. Коли наука звільниться – це не буде тривати довго, всього за кілька років – ми знищимо всі проблеми, повені, голод і злидні. Все це вже можна зробити, і незабаром ми це зробимо. І коли ми це робимо, кожен буде архітектором, інженером, лікарем тощо.

Радянська ідея народження дітей у космосі це велика ідея. Це створить новий вимір у сферах продовження роду та народження так далеко від Землі, і це посилить наш зв'язок із Всесвітом. Цей зухвалий проект показує, що людство вже є охоплене ідеєю меншої залежності від Землі та покращення стосунків з іншими світами. Жодне суспільство, що складається з класів чи керується бюрократами, не здійснить цього, тому що тільки гармонія соціалізму може це зробити. Точка, до якої ми прагнемо, може бути досягнута не через розрахунки і програми, а через дії всього суспільства. Економіка і наука розвивалися в рамках методів виробництва систем неухильної концентрації та централізації. З кожним днем усі ці чинники розглядаються дедалі більш залежними від математики, програм і «електронних мізків» [під останнім мається на увазі штучний інтелект – прим. перекладача]. Настільки, що людина може тільки дивуватися абсурду того, що їй доводиться жити так, як ми, лише щоб працювати, просто щоб виживати, просто щоб

вести війни; абсурдність життя в умовах, де ідея про те, щоб бути корисним для природи, не знаходить потреби у суспільства. Такі висновки слід зробити з радянського ставлення до створення дитини в космосі. Це показує, що людство в безпеці. В безпеці в тому сенсі, що будь-яка проблема може бути вирішена, абсолютно! І легко!

Свідомість людства могла досягти цієї вершини лише тому, що пролетаріат це клас, єдиний клас в історії, який може мислити як людство. Історичне майбутнє є пролетаріат не як пролетаріат, але як людство. Пролетаріат може розвиватися далі як клас, тільки зникаючи як клас. Такою є перманентна революція сьогодні. Досягаючи вищого етапу свого розвитку, пролетаріат повинен зникнути, що є побудовою нового суспільства.

Важливо вигравати страйки та війни, але ще важливіше будувати нове суспільство. Ось тут і виявляється історична роль пролетаріату. Як росте в своєму класі роль – через власний спосіб мислення та програмування – пролетаріат комунікує з економікою, суспільством, наукою шляхом його заклопотаності універсалізацією людського виду. Спостерігайте, як у пролетаріату зростає схильність мислити від імені людства, а не тільки як класу. Це те, що він почав робити, коли побудував Радянський Союз.

Пролетарський інтернаціоналізм слід розглядати не як самоціль, а як початок процесу універсалізації людства. Пролетарський інтернаціоналізм допомагає поширити по всьому світу логічну й необхідну мету прогресу людства. Його інший аспект полягає в безпосередньому втручанні, щоб допомогти іншим боротися і перемагати; але чи не це ж саме відбувається, коли він відправляє ракету на Марс? У чому різниця між запуском ракети на Марс і підвищенням переможної здатності Мозамбіку, Анголи та Ефіопії? Один імпульс йде до Анголи, а інший – до Марса; дві окремі ініціативи, але єдина мета; два окремих способи організації, але одна ціль. Завтра всі різні людські ініціативи та способи організації зіллються в загальну мету.

У майбутньому технічні засоби будуть у тисячу разів перевершувати ті, що ми маємо сьогодні. Ми збираємося знайти електронні засоби або еквівалент, здатний надсилати та отримувати не тільки людські думки, але й питому вагу кожної думки.

Кількість тих, хто працює в сучасних військових штабах, продовжує зменшуватися. Де раніше брали участь тисячі, зараз ви можете знайти лише 15 чоловік. Мета - війна і різанина, звичайно. Але це демонструє, що не варто працювати так важко, як ми це робимо сьогодні. Якщо ми вже маємо сміливість уявити дітонародження в космосі, це тому, що ми відчуваємо себе частиною пошуків, які виходять за рамки життя на Землі.

Робітнича держава не потребує відтворення чи розширення капіталу. Ті, хто шкодує «бідну маленьку Чехословаччину» [йдеться про введення військ СРСР та країн-членів Варшавського договору (окрім Соціалістичної Республіки Румунія) до Чехословацької Соціалістичної Республіки у 1968 р. - прим. перекладача], дуже помиляються. Якби Радянська Робоча Держава мала зацікавленість у відтворенні та накопиченні капіталу, вона діяла б відповідно в Чехословаччині. Але це не діє таким чином. Більше того, вона підтримує революції в світі та прагне звільнення людства. Це капіталізм постійно пригнічує і душить людей, знову і знову, щоб жити. Потреба в Робітничій Державі, з іншого боку, має ліквідувати всі форми гноблення.